

Bibliaóra – 2022. május 27.

– az igemagyarázat összefoglalása –

Ószövetségi igeszakasz: Hóseás könyve 14. rész

1 Megbűnhődik Samária, mert engedetlen volt Istenével szemben. Fegyver által esnek el, csecsemőit sziklához vágják, és terhes asszonyait fölhasogatják.

Ha Izráel megtér, virágozni fog

2 Térj meg, Izráel, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el! **3** Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked! **4** Assíria **nem** segít meg minket, Iórá **sem** ülünk többé. **Nem** nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát. **Csak nálad talál irgalmat az árva.** **5** Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből **szeretni fogom őket**, mert **elfordult** róluk haragom. **6** **Harmat leszek Izráelnek:** virágozik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fája. **7** Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon. **8** Akkor majd **ismét Isten oltalmában élnek**, gabonát termesztenek; virulnak, mint a szőlő, híresek lesznek, mint a libánoni bor. **9** Efraimnak **nem lesz köze többé a bálványokhoz.** Én majd **meghallgatom, és törődöm vele.** Olyan leszek, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod majd a gyümölcsöidet!

Utószó

10 **Aki bölcs**, belátja ezeket, **aki értelmes**, az megérti. Mert **egyenesek** az Úr útjai: az igazak **járnak rajtuk**, a vétkesek elbuknak rajtuk.

Kedves Testvéreim!

Az utolsó fejezet első verse tematikusan még az előző részhez kapcsolódik, ahol ítéletről szól a próféta. De olyan jó látni, hogy a végszó mégsem ez, mert a kegyelem üzenetével fejeződik be a könyv. Azzal a felkínált kegyelemmel, amely végig hangzik az ítéletes fenyegetések között és ellenére is, mint lehetőség a megmenekülésre.

A folytatásban újra hangzik a megtérésre hívás és az ígéret arra az esetre, ha ez bekövetkezik. Igaz, aligha most, inkább majd a fogságban. Hiszen tudjuk, hogy az ige hirdetését nem követte megtérés: i. e. 721-ben Assíria elsöpörte ezt a kis országot a föld színéről. A tíz törzset fogságba vitték és alig-alig tért vissza valaki a későbbiek során. De Isten már most várja a Hozzá fordulásnak az idejét, alkalmát. Erre nézve szinte a szájukba adja, hogy mit szeretne hallani tőlük. Természetesen nem arról van szó, hogy „ha ezt és ezt elmondod, akkor megtértél”. Ugyanis sokan ilyen formalitásként tekintenek a megtérésre. Isten elmondja, mit szeretne őszinte, szívből jövő vallomásként hallani a népétől. Mint ahogyan teszi azt sokszor a szülő is a gyermekével, akinek szintén nem az a vágya, hogy üres szavakat vagy betanult szöveget kapjon, hanem rá akarja a gyermekét vezetni arra, hogy felismerje, belássa, mi volt helytelen az életében, magatartásában.

És az is fontos felismerés, hogy nem valamiféle gépies cselekedetekre vágyik Isten, amivel az ember letudja, amit kell, hanem közösségre vágyik övével. Akik addig áldozatokban gondolkodtak, most ismerjék fel, hogy Isten nem áldozatot, hanem őszinte odafordulást vár és azt értékeli. Nem tulkokat, bikákat, de szívük vallomását, ajkuk áldozatát (tulkait) fogadja szívesen. Azt, ami szívből jön, megtérés jeleként. *„Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked!”* A megtérés **bűnvallással** kezdődik, **bocsánatkéréssel** folytatódik és **hálaadással** végződik. Teljes megtéréssel és elköteleződéssel Isten mellett, annak a kimondásával, hogy nincs senki más, akiben bízhatnának, akitől segítséget várhatnának – és nem is várunk, mert egyedül Benned bízunk. *„Asszíria nem segít meg minket, lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát.”* Ezek voltak a fő eltévelyedéseik: Asszíriában, seregeikben és bálványaikban bíztak. Ez most az ezektől való **elhatárolódás**, elszakadás ideje. Csak így lehet újat kezdeni.

„Csak nálad talál irgalmat az árva.” Maguk is – önként, mert ők hagyták el Istent – árvák lettek, de most látják, hogy van számukra irgalom, kegyelem. Mekkora biztatás ez minden hasonló állapotban levő embernek: van még számomra is bocsánat, kegyelem, irgalom, nem kell árvának maradnom.

Isten válasza pedig az elfogadásról, a rehabilitálásról szól. Helyrehozza, begyógyítja, megépíti – szóval rendbe teszi őket, és zavartalan közösségre lép velük. *„Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből szeretni fogom őket, mert elfordult róluk haragom.”* Mert az emberi odafordulásnak, elhatározásnak szüksége van a megerősítésre, az Ő áldására.

Talán a legszebb kép, amit a próféta ebben a jövőről szóló ígéletben felmutat, ez: *„Harmat leszek Izráelnek”*. Nálunk a harmatnak nincs túl nagy értéke, hiszen van eső és öntözési lehetőség is. De ott, ahol az eső ritka, és van teljesen száraz időszak is, a harmatnak életfontosságú szerepe van. A naponta biztosan lehulló harmat védelem a kiszáradástól, felfrissít és megújít, megtart. Nem sok, de elég. Biztosítja az életet.

A próféta reménytejes jövőt látat: *„virágozik majd, mint a liliom, gyökeret ver, mint a Libánon fája. Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon.”* A bőség, az élet és a szépség jelei ezek. Isten megújító gondoskodását mutatják. *„Efraimnak nem lesz köze többé a bálványokhoz. Én majd meghallgatom, és törődöm vele. Olyan leszek, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod majd a gyümölcsöket!”* Isten öröme abban van, hogy népe viszonzza azt a szeretetet, amellyel Ő szereti őket – ennek jele, hogy elhatárolódik a bálványaitól és Őt hívja segítségül. Nem is hiába, mert az Úr szívesen hallgatja meg őket és örömmel törődik velük. Egészen különös, hogy Isten zöldellő fához hasonlítja magát. Ezzel szinte az Úr Jézusra irányulhat a figyelmünk, aki zöldellő faként jött (Lk 23,31 – *Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazsággal?*), életet hozott, mégis megölték. És Ő az, Akiben az elveszített élet fáját visszkapjuk.

Az utószó – „*Aki bölcs, belátja ezeket, aki értelmes, az megérti. Mert egyenesek az Úr útjai: az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk.*” – egy fohász, reménység a kései megtérő, új életre jutó utódokra nézve. És vallomás is arról, hogy egyedül az Úr útjain érdemes és jó járni. Más nem is tud, csak az igazak járnak rajtuk, de ők járhatnak, haladhatnak, célba érkehetnek. Mert Ő hűséges és megbízható társ az életben. Ezzel fejeződik be Hóseás próféta könyve.

Újszövetségi igeszakasz: Róma 16,17-27

Óvás a zavarkeltőktől

17 Kérlek titeket, testvéreim, **tartsátok szemmel** azokat, akik **szakadásokat** és **botránkozásokat** okoznak azzal a **tanítással szemben**, amit tanultatok. **Térjetez ki előlük!** **18** Mert az ilyenek **nem a mi Urunknak**, Krisztusnak szolgálnak, hanem **a saját hasuknak**, és szép szóval, ékesszólással **megcsalják a jóhiszeműek szívét.** **19** Hiszen a ti **engedelmességetek híre** eljutott mindenkihez, nektek tehát **örülök.** De szeretném, ha **bölcsek lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra.** **20** **A békeesség Istene** pedig összezúzza a **Sátánt** lábatok alatt **hamarosan.** A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Pál munkatársainak üdvözlétei

21 Köszönt titeket munkatársam, Timóteus, valamint rokonaim: Lúcius, Jászón és Szózipatrosz. **22** Köszöntelek titeket az Úrban én, Terciusz, aki leírtam ezt a levelet. **23** Köszönt titeket Gájusz, aki vendéglátóm nekem és az egész gyülekezetnek. Köszönt titeket Erasztosz, a város számvevője és Kvártusz testvérünk. **24** A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!

Isten dicsőítése

25 Akinek pedig van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló üzenet szerint – ama titok kinyilatkoztatása folytán, amely örök időken át kimondatlan maradt, **26** de most nyilvánvalóvá lett, és az örök Isten rendelkezése szerint a próféták írásai által tudtul adatott minden népnek, hogy eljussanak a hit engedelmességére –, **27** az egyedül bölcs Istennek legyen dicsőség Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim,

Pál apostol a levél végén, amikor már számba vette mindazokat, akiket üdvözöl, még egy fontos dologra tér ki, ami tulajdonképpen minden keresztyén gyülekezet számára hangsúlyos figyelmeztetés volt. Hiszen ahogyan éltek, az magával hozta azt a veszélyt is, hogy mindenütt akadtak olyanok, akik megpróbáltak zavart kelteni, a gyülekezet közösségét vagy egységét megbontani, de ezen túl az evangéliumi irányultságukat is megrontani hamis vagy félrevezető tanításokkal. A zavartkeltők ezt nem csupán a maguk élvezetére tették (mivelhogy a kibicnek semmi sem drága), hanem alantas szándékkal, hamisságra, csalásra, megrontásra törekedtek, az evangéliumi tanítás tisztaságát illetően. Pál apostol figyelmezteti a gyülekezetet, hiszen könnyen meg lehet inogni, elbizonytalanodni, vagy gyanútlanul

teret adni olyan gondolkodásnak, állításoknak, amelyek leterelik őket a helyes útról. Ezért nagyon résen kell lenni, és ébernek kell lenni ahhoz, hogy időben felismerjék a veszélyeket, az őket megosztó, vagy megbotránkoztató szándékokat.

Ez az intelem kap itt teret még a záradékban. Ami fontos, figyeljük meg az apostol tanácsát. Nem vitatkozásra vagy szópárbajra hívja fel őket, hanem azt mondja, „*térjete ki előlük.*” Aki nem így tesz, manapság is utólag belátja, hogy nincs értelme a vitának, nincs értelme teret adni az ilyeneknek, hogy a vita során még több zavart keltsenek, és magukat fontosnak tartásuk és mutassák. Eredménye ennek nincs, de elmérgesítheti a helyzetet. Sokkal inkább jó előlük kitérni, nem engedni, hogy a maguk álszent és kenetteljes beszédeit hangoztassák és másokat megtévesszenek.

Az ilyenek „*szakadásokat, botránkozásokat okoznak, nem a mi Urunknak, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét.*” Tevékenységüknek nincs köze az Úr Jézushoz, hiszen önértékeket követnek, visszaélnék a jóhiszeműséggel, akár a jólneveltséggel is, azért bátran el lehet őket utasítani.

Az apostol még csak hírből ismeri a gyülekezetet. De hitüknek híre olyan, hogy az felbátorítja őt arra, hogy bízson lelki érettségükben és éberségükben. „*Hiszen a ti engedelmességetek híre eljutott mindenkihez, nektek tehát örülök. De szeretném, ha bölcsnek lennétek a jóra, és képtelenek a rosszra. A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!*” Bölcsnek lenni a jóra, képtelennek lenni a rosszra – de jó lenne ezt célul kitűzni, megtanulni! Ehhez kell a szoros kapcsolat a békesség Istenével, akinek van hatalma a kísértések, próbák között megtartani és megszabadítani. Ez a harc végül is szellemi, a sátánnal folyik, ő veti be próbálkozásait ilyen módon.

Az apostol végül munkatársai üdvözlését is csatolja. Timóteussal kezdi, akit nem ismernek személyesen, majd *rokonaim Lúcius, Jászón és Szózipatrosz*. A továbbiakban megtudjuk, hogy a levelet Pál Terciusznak diktálta, aki most a saját személyes köszöntését írja ide. Majd folytatja az apostol diktálása után Gájusszal, aki házába fogadta és vendégül látta az apostolt és társait Korinthusban, Erasztosz pedig a város számvevőjeként tekintélyes ember lehetett, Kvártusz pedig nyilván a rómaiak számára lehetett ismerős.

A levél **doxológiával**, Annak a dicsőítéssel zárul, Akinek „*van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket.*” Hatalmáért magasztalja Istent, aki szeretetének titkát nyilatkoztatta ki, tárta fel és tette ismertté, elérhetővé az Úr Jézus Krisztus megváltó művében, amit már a próféták is hirdettek. Ő az egyedül bölcs Isten, akit illet minden dicsőség. Ő tud szilárdá és állhatatossá tenni a hitben és engedelmisségben ma is. Legyen ezért Övé a dicsőség.